

„Aa, se her et Øjeblik!“ udbrød hun straks saa højt, at al Tale i det samme forstummede. „Kan Nogen gætte, hvem der kommer kørende dør?“

Alle stirrede ud gennem Vinduerne, følgende Retningen af hendes pegende Finger.

„Det er Emanuel Hansted,“ vedblev hun, da man spørgende vendte sig imod hende.

„Emanuel Hansted!“ brød man ud i Kor.

„Jeg hørte i Morges, at han skal have ladet leje Sommerlejlighed til sig hos Ole Olsen nede i Lejet. Han vil nok bo der en Tid med sin Familie . . . det vil sige med sine Børn og sin Søster, Generalkonsulinde Torm.“

Denne Meddelelse var vel egnet til at vække Forbavselse her, og virkelig bragte den de Kæmpende til i nogle Øjeblik at glemme deres Tvistigheder. Emanuel Hansted var Vennesamfundets Smertensbarn. I sin Tid, da han levede og virkede derovre i det afsidesliggende Vejlby Sogn paa den anden Side af Fjorden, — paa én Gang Bonde og Præst, frivilligt delende Liv og Kaar med sine fattige Omgivelser, ja endog, skønt en Etatsraads Søn, gift med en bondefødt Pige der fra Egnen — syntes hans Liv en fuldkommen Virkeliggørelse af alle folkelige Drømme. Ukendt og fremmed